

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

ခင်ဦးစားငချစ်ညို
ဝတ္ထုတိုများ

mg.yoe.com

ပြာပုံမင်းသား
မောင်ကြီးနုမ
မောင်ကြီးနန္ဒာ
ခင်ဦးစား ငချစ်ညို
ရနောင်မောင်မောင်တုတ်

SHS0018
1,200.00 KS

ခင်းစား ချစ်ညို ဝတ္ထုတိုများ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်
မျက်နှာပုံဆန်းချို - တော်တိအတ္ထု
စာမျက်နှာ ၈၃ + မျက်နှာ ၁၃ စင်တီ x ၁၉ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းနာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

ရောင်းစျေး ၁၂၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

-	တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	(က)
၁။	ပြာပုံမင်းသား	၁
၂။	မောင်ကြီး နှမ	၂၀
၃။	မောင်ကြီးနန္ဒာ	၄၀
၄။	ခင်ဦးစား ငချစ်ညို	၆၀
၅။	ရနောင်မောင်မောင်တုတ်	၇၀

တက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ်
(၁၉၂၃-၁၉၈၆)

သံတွဲခရိုင်၊ တောင်ကုတ်ဇာတိ။ ၁၉၂၃ ဖွား။
အဖမြို့ပိုင် ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ အမိဒေါ်ရွှေ။ မွေး
ချင်းသုံးဦးတွင် အကြီးဆုံး။ အမည်ရင်း ဦးတင်
အောင်။

၁၉၄၆ တွင် သံတွဲအစိုးရအထက်တန်း
ကျောင်းမှ အင်္ဂလိပ်စာဂုဏ်ထူးဖြင့် ဆယ်တန်း
အောင်သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ ဆက်လက်
ပညာသင်သည်။ ၁၉၅၀ တွင် ဝိဇ္ဇာတန်းမှထွက်
သည်။

ဂျပန်ခေတ်က ဦးကျော်ရင်တို့နှင့်အတူ
ဂျပန်တော်လှန်ရေးလုပ်သည်။ ကျောင်းမှ ထွက်
သောအခါ တိုးတက်ရေးသတင်းစာ၌ အယ်ဒီတာ
လုပ်သည်။ ၁၉၅၃တွင် ဝါးခယ်မ၌ အထက်တန်း
ပြဆရာ လုပ်သည်။ ထို့နောက် ရောင်ခြည်
ဂျာနယ်၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ ရုပ်ရှင်ပဒေသာ
မဂ္ဂဇင်း၊ နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းနှင့် စုံထောက် မဂ္ဂဇင်း
တို့တွင် အယ်ဒီတာလုပ်ခဲ့သည်။

နန္ဒာပုလဲ (၁၉၅၀)၊ မြဝတီစစ်ကြောင်း
ဝတ္ထုများကို ရေးခဲ့သည်။ စာရေးချင်သူများသို့
(၁၉၆၀) အမည်ရှိ စာပေဆိုင်ရာ ကျမ်းတစ်စောင်
ကိုလည်း ရေးခဲ့သည်။ ဝိလျံဆလင်း၏ ဒဗီအင်
တူ ဗစ်ထရီ ကိုလည်း မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်
အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။

၁၉၈၆၊ နိုဝင်ဘာ ၁၅ တွင် ကွယ်လွန်
သည်။ ။

mgyc.com

mgyc.com

ပြာပုံမင်းသား

(၁)

ကိုတောလူသည် ကျူဖျာပေါ်တွင် ကျောခင်းကာ ပက်လက်လှန် နေ၏။ သူ့အနီးတွင်ကား မြခင်သည် မီးလောင်၍ တစ်ပိုင်းတစ်စ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ကျန်နေသော စာအုပ်များကို တစ်အုပ်စီ တစ်အုပ်စီ ရှင်းထုတ်နေလေသည်။

“အင်း... ကျုပ်တို့လည်း ဘာလိုလိုနဲ့ သွပ်ရှင်တကာရွတ်ပီ ဖြစ်နေ ပြီ...”

ကိုတောလူက အပေါ်မှ မိုးထားသော မီးလောင်သွပ်ပြားများကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“သွပ်ရှင်တကာရွတ်ပီလို့ ကြားပဲ မကြားဖူးပေါင်တော်...”

မြခင် ချွေးပြန်နေသော မျက်နှာကို အင်္ကျီလက်စနှင့် သုတ်နေရာ မှ ကိုတောလူဘက်သို့ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သောကြောင့်...

“ဟဲ့... ဟိုရာဇဝင်ထဲမှာ ပါတာက သုရှင်တကာရွတ်ပီ၊ ခု တို့ဖြစ် နေတာက သွပ်ရှင်တကာရွတ်ပီ...”

“ပြောရော့မယ်...၊ ဘာဖြစ်လို့များ သွပ်ရှင်တကာ ရွတ်ပိ ဖြစ်နေရပြန်တာလဲ....”

ကိုတောလူက သူ၏ ရှည်လျားသော ခါးကြီးကို တွန့်လိမ်လိုက်ပြီး...

“တို့က သူများသွပ်တွေ ယူပြီး ကိုယ့်ဟာလိုလိုနဲ့ မိုးထားလို့ပေါ့...”

“တစ်ရပ်တစ်ရွာလုံး မီးလောင်နေတာ ကိုယ့်ဟာ သူ့ဟာ ဘယ်ခွဲနေနိုင်ပါ့မလဲတော်၊ ခုတောင် ဒီမီးလောင်သွပ်ပြားကလေးတွေရလို့ မိုးနေရတာ၊ နို့မို့ဆိုရင်...”

မြခင်က စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်ရပ်ထားပြီး စာအုပ်များကို ဆက်၍ ရှင်းနေ၏။

“အင်း..... ဒါနဲ့ မိန်းမရေ၊ မနေ့က တို့အိမ်မီးလောင်တာ ငါတော့ ဘာပစ္စည်းမှ မနှမြောဘူး။ ဟိုဟာကလေးသာ.... တောက်...”

ကိုတောလူက တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး ညည်းညည်းညာညာ ပြောလိုက်သောကြောင့် မြခင်က...

“တော်က ဘာနှမြောမလဲ၊ တော့ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ...”

“ဟာ... ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မြခင်ရ၊ ငါ့ဆရာ ပစ္စည်း ငါ့ပစ္စည်းပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပစ္စည်းသင်္ခါရ၊ လူသင်္ခါရဆို မဟုတ်လား”

“အမယ်... လူပုံ ဖိနပ်ကြားက နတ်စကားပြော ဆိုတာမျိုး ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ကိုတောလူရဲ့၊ တော်နှမြောတယ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်း ကျုပ် သိပါတယ်။”

“အေး... သိရင်လည်း ငါနဲ့ အတူတူလိုက်ပြီး နှမြောစမ်းပါ မြခင်ရ၊ ကျိုက်ကလားက ငါကိုယ်တိုင် သွားဝယ်တဲ့ မီးတောက် ချက်အရက်ကလေး မီးထဲ ပါသွားတာတော့ ငါ ဘယ်လိုမှ ဖြေလို့ မပြောဘူး။”

“တော်စမ်းပါတော်၊ တောက်တီးတောက်တဲ့တွေ လျှောက်ပြော
မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီမှာ ဆရာစာအုပ်တွေ မီးထဲ ပါသွားတာ ဘယ်လောက်
နှမြောဖို့ ကောင်းသလဲ၊ သူ့ခမျာ တရိတသေ ရှာဖွေ စုဆောင်းထား
ရတာ...”

မြခင်က အပေါ်ပိုင်းလောက်သာ မီးကျွမ်းရုံကျွမ်းထားသော
စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လျှောက်လှန်ရင်း ပြောလိုက်၏။ ကိုတောလူက
အပျင်းဆန့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... ကျုပ်ကို အပြစ်တင်မနေစမ်းပါနဲ့ မယ်မင်းကြီးမရဲ့၊ ကျုပ်က ကျုပ်ကြိုက်တတ်တဲ့ အရည်ကလေးမို့ နှမြောမိတာ...”

“လာပြန်ပြီလား... ဒီအရည်အကြောင်း၊ တော် မနေ့ကပဲ ဟိုဆရာဝန်ဆီ သွားသေးတယ် မဟုတ်လား၊ တော့်ကို အရက်မသောက်ရဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်ဆို...”

“အမယ် မသောက်ရဘူးလို့ မပြောပါဘူး မြခင်ရ၊ ငါ့ကို အရက်သောက်လို့ ဘယ်လို ရောဂါရတယ်ဆိုတာ သူ့လူနာတွေဆီ ခေါ်ပြီး ပြတာပါပဲ။ အင်း... ဆရာဝန်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ သိကြားမင်းကြီးများ ထင်နေသလား မသိဘူး။ အလောင်းတော် ငတောလူကို ဆေးရုံခေါ်ပြီး နိမိတ်ကြီးလေးပါး ပြလိုက်တယ်။ သူ့လျှာရှည်နေတာနဲ့ပေါ့ မြခင်ရ၊ တို့အိမ်မီးလောင်တာတောင် ငါ မသိလိုက်ရတာ....”

“ဆရာဝန် အပြစ်လွဲချမနေပါနဲ့။ ဆရာဝန်ဆီက အိမ်ကို တန်းတန်း မတ်မတ် ပြန်လာရင် အိမ်က ပစ္စည်း ဘာကလေး၊ ညာကလေး သယ်ဖို့ အချိန်ရဦးမယ်၊ ခုတော့ လမ်းမှာ အရက် ဝင်သောက်နေတာကိုး...။ အိမ်ပြာဖြစ်မှ ရောက်လာတော့တယ်...”

“မြခင်ကလည်း ပြောရော့မယ်၊ ငါအိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်လာတာပါပဲ မြခင်ရ၊ နင်လည်း အသိသားနဲ့ဟာ ငါအိမ်ပြန်ရင် တန်းပြန်တာချည်းပဲ မဟုတ်လား...”

“သူ့ပြောလိုက်ရင် ဒါမျိုးချည်းပဲ၊ ဘယ်တော့မှ အကောင်း မပြောဘူး”

မြခင်က ပြောပြောဆိုဆို လက်ထဲမှ စာအုပ်နှင့် ကိုတောလူကို လှမ်းပေါက်လိုက်၏။ ကိုတောလူက ၃၂ ချောင်းသော သွားများကို အကုန်ဖြုတ်ရင်း....

“အင်း... မိန်းမကတော့ လုပ်လိုက်ရင် ဆတ်ခနဲ၊ ဝှပ်ခနဲပဲ။ အဲဒါ

တွေကြောင့် ဟောဒီက မောင်မောင်က ချစ်ရတာ” ဟု ပြောလိုက်သော ကြောင့် မြခင်က ကိုတောလူ၏ စကားကို မကြားသလို စာအုပ်ပုံကိုသာ ဆက်၍ ရှင်းနေလေသည်။

ကိုတောလူသည် မြခင်ကောက်၍ ပေါက်လိုက်သော စာအုပ်ကို ဟိုလှန် သည်လှန်လုပ်နေရာမှ မြခင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“မြခင်... မြခင်... ဟောဒီမှာ နားထောင်စမ်း...၊ ဆေးလိပ်လက် ဆောင်တဲ့၊ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားတယ်”

မြခင်ကမူ နားမရှိသလို ကိုတောလူဘက်သို့ လှည့်၍ပင် မကြည့်။

“အဟမ်း... အဟမ်း...” ကိုတောလူက ချောင်းတစ်ချက် ရှင်း လိုက်ကာ...

“မဝယ်ဘူး... မယ်ခူးတဲ့ ဖက်စို... တဲ့၊ အမယ် ဒီဟာ မှားနေ တာပေါ့၊ မဝယ်ဘူး အလကားရတဲ့ဖက်စို ဆိုမှ မှန်တယ်။ အဲ... အဲ... နောက်တစ်ပိုဒ်က လာပြန်သေး။ မီးမကူ နေပူမှာ မကင်အားလို့၊ ထား ရတယ် အိပ်ရာအောက်မှာ မင်းသောက်ဖို့ကို... တဲ့။ အင်း... ဒါလည်း မှားတာပဲ။ မီးမကူ နေပူမှာ မကင်အားလို့၊ ထားရတယ် ထဘီအောက် မှာ နင်သောက်ဖို့ကိုလို့ ဖြစ်သင့်တယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ မြခင်တို့တော့ အီဖေကိုယ်တို့သောက်ဖို့ ဆေးလိပ်ကို အနံ့အသက်ကောင်းအောင် ဆိုပြီး ထဘီအောက်မှာထားတာပဲ မြင်ဖူးတာပဲ...”

“ကိုတောလူ...၊ တော် တွေ့ကရာတွေ ပြောမနေစမ်းနဲ့...”

မြခင်က ကိုတောလူကို ကျောပေး၍ ထိုင်နေရာမှ ကိုတောလူ ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လာလေသည်။ ကိုတောလူက တဟဲဟဲ ရယ် လိုက်ပြီး...

“ကိုင်း... ဆက်ပြီး နားထောင်ဦး၊ ဟောဒီမှာ ညှာအနား ရှေ့သွား

နဲ့ ကိုက်လို့တို မချိုတောင့် လိပ်ဆေးတဲ့။ ဟော... မှားပြန်ပြီ၊ ညာ အနား၊ ဖဝါးနဲ့ ပေါက်လို့... တို၊ မချိုတဲ့လိပ်ဆေး... ဆိုမှ မှန်မယ်”

မြခင်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလေသည်။ ကိုတောလူက ဆက်ကာ...

“ပိုးမကူ၊ ဝါချည်ဖြူတစ်ပင်ရစ်ကယ်နှင့် ငယ်ချစ်မောင် ရွှေဝသွား ကို ပါးလိုက်ကဲ့လေး... တဲ့။ ဟဲ... ဟဲ... ဒါလည်း သိပ်နေရာမကျ သေးဘူး။ ပိုးမကူ၊ ဝါချည်ဖြူတစ်ပင်ရစ်ကယ်နှင့်၊ ငါချစ်တဲ့ အကောင် သေနာကျကို ဆို့လိုက်ရဲ့ အပင်းဆိုမှ ပိုပြီး အရသာရှိမယ်”

ကိုတောလူက ပါးစပ်ကြီးကို ဖြူ၍ တဟဲဟဲရယ်နေစဉ် မြခင်က ထိုင်နေရာမှ ထလာကာ ကိုတောလူ၏ ကျောပြင်ကိုင်းကိုင်းကို ပတ်ဝိုင်း တီးသကဲ့သို့ တီးလိုက်၏။

ကျွန်တော်က မီးလောင်ငုတ်တို တစ်ခုကိုမှီရင်းကိုတောလူနှင့် မြခင်တို့ ဖြစ်ပျက်ပုံကို သဘောကျနေမိသည်။

(၂)

နေရာကား မဟာရန်ကုန်အဆင့်အတန်းသို့ တုန်တုန်ချည်ချည်နှင့် တက်လှမ်းနေရသော ရန်ကုန်မြို့၊ ထိုရန်ကုန်မြို့တွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော ကမာရွတ်၊ ထိုကမာရွတ်တွင် ဇွတ်တရွတ်ပါဝင်သော ရှောက်ပင်ခြံ ရပ်ကွက်၊ ထိုရှောက်ပင်ခြံရပ်ကွက်တွင် တွယ်ကပ်လျက်ရှိသော မင်္ဂလာ လမ်း၊ ထိုမင်္ဂလာလမ်းဟုအမည်ပေးထားသော မင်္ဂလာမရှိသည့် လမ်း တွင် တစ်ထီးတစ်နန်း စံမြန်းနေခဲ့သော ကျွန်တော်၏ အိမ်နေရာမြေကွက်။

အချိန်ကား သီပေါမင်း ပါတော်မူပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း () အကြာ၊ ၁၉၅၇ ခု၊ ဧပြီလ ၉ ရက်။ မှတ်ချက်၊ ကွင်းထဲမှ ဂဏန်းများကို သမိုင်းကော်မရှင်မှ ဆရာများ ဖြည့်စွက်ရန် ချန်ထားခဲ့သည်။

ရှုခင်း၊ ဖင်အောက် ဘယ်ညာကြည့်ရာရာတွင် ပြာပုံအတိပြည့်
သော မီးလောင်မြေ...။

သီပေါမင်းပါတော်မူပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း () နှစ်အကြာ၊
၁၉၅၇ ခု၊ ဧပြီလ ၈ ရက်နေ့၌ ကြည့်မြင်တိုင် ဆင်မလိုက်၊ နှစ်ကျပ်
တစ်မတ် (ယခု မီးလောင်ပြီးချိန်၌ နှစ်ကျပ်မတ်တင်းဖြစ်ချင် ဖြစ်နေ
မည်။) ကွက်သစ်မှစ၍ လောင်လိုက်သော မီးသည် ကျွန်တော်တို့ နေ
ထိုင်ရာ ရှောက်ပင်ခြံရပ်ကွက်သို့ ထဘီနီရဲရဲကို ဝတ်ဆင်၍ လွန်ဆွဲရန်
ရောက်လာသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဆောက်လုပ်ပြီးစ အသစ်
စက်စက် အိမ်ကလေးကို လက်လွှတ်၍ ဖဝါးနှင့် တင်ပါး တစ်သား
တည်း နေအောင် ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ ထွက်ပြေးခဲ့ကြရသည်။

ဤကဲ့သို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြရပြီးနောက် နောက်တစ်ရက် ဧပြီလ
၉ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်နေရာ မီးလောင်ပြင်၌ မီးလောင်သွပ်ကို
မိုး၊ ဝါးရိုးကို တိုင်ထူ၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်မှူးအောင်တို့ မီးဆေး ကယ်ဆယ်
ရေးအဖွဲ့မှ ဝေငှသော ကျူဖျာကို ခင်း၍ သွပ်စုတ်တဲနန်းကို တည်
ဆောက်ကြရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသွပ်စုတ် တဲနန်းမှနေ၍ မီးဆေးကယ်ဆယ်
ရေးအဖွဲ့မှ ဝေငှသော ထမင်းထုပ်ကို စားတော်ခေါ်ကာ သတင်းပလင်း
နားထောင်ကြရသည်။

“မြေနေရာတွေ ပြန်မရတော့ဘူးတဲ့...”

မီးဘေးဒုက္ခသည် အချင်းချင်း ကြားလာသော သတင်းကို
ဖောက်သည်ချကြ၏။ အထက်ပါ သတင်းမျိုးကို တစ်ဦးတစ်ယောက်
က ပြောလိုက်လျှင် အိမ်ပြောင်၊ ပစ္စည်းပြောင်ဖြစ်ကာ ဆီးရွက်လောက်
သာ ရှိသော မီးဘေးဒုက္ခသည်တို့၏ မျက်နှာမှာ ဆီးစေ့လောက် ထပ်၍
ငယ်သွားကြသည်။ ဤတွင် မျှော်လင့်ချက်မကုန်သေးဟန်တူသော လူ

တစ်ယောက်က...

“ဟာ... မဟုတ်တာပဲကွာ၊ ဒီမြေတွေဟာ သူဌေးပိုင်မြေတွေ၊ သူဌေးပိုင်မြေတွေကို အစိုးရက သိမ်းပြီး တို့လို မရှိဆင်းရဲသားတွေ ပြန်ပြီး ဝေပေးမှာပေါ့။ အစိုးရက သူဌေးတွေကို အကျိုးပြုတဲ့ အစိုးရမှ မဟုတ်တာ...” ဟု စောဒက တက်လိုက်သောကြောင့် နောက်တစ် ယောက်က...

“အစိုးရက လယ်တွေတောင် သိမ်းပြီး လယ်သမားတွေ ဝေပေး နေသေးတာ၊ ဒီမြေတွေလည်း တို့ပြန်ပြီး ဝေပေးဖို့ သင့်တယ်။ သူဌေး တွေမှာ ကိုယ်ပိုင်မြေနဲ့ တိုက်နဲ့ ရှိပြီးသား၊ ဒီမြေတွေက ပိုက်ဆံပိုလို့ ဟိုခေတ်ကပဲ ပိုက်ဆံနည်းနည်းနဲ့ ဝယ်ထားတာတွေကွ။ နို့ပြီး သူတို့ လည်း ဒီမြေပေါ်မှာ နေတာ မဟုတ်တော့ ဒီမြေပေါ်မှာနေခဲ့တဲ့ တို့ဆင်းရဲ သားတွေကိုပဲ ပြန်ပေးမှာပဲ”

ဤတွင် မြေနေရာများ ပြန်မရတော့ဟု ပြောသော ပထမလူက...

“အမယ်.... ပြန်ပေးမယ်ဆိုပြီး ပြောနေလိုက်တာ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ဝန်ကြီးချုပ်များ ထင်နေသလား၊ လူကဖြင့် ဆိုက်ကားတောင် မနင်းတတ်သေးဘဲနဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်ဂိုက်ဖမ်းနေလိုက်တာ၊ ဆိုက်ကားသမား မှ ဝန်ကြီးချုပ်လောင်း ဖြစ်တာမောင်ရင်ရော မှတ်ထား” ဟု မခံချင်အောင် စ၊နေစဉ် တာလမ်းမကြီးပေါ်မှနေ၍ “မီးဘေးဒုက္ခသည်များ ခင်ဗျား၊ ရန်ကုန်မြို့ မာရဝါရီ ကုန်သည်ကြီးများအသင်းက ထမင်းထုပ်များ ဝေငှ နေပါတယ်” ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် စောစောက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လေကန်နေကြသူများသည် မီးလောင်စဉ်က ထွက်ပြေးခဲ့ရသဖြင့် ကျင့်သားရနေသော ခြေထောက်များနှင့် တာလမ်း မကြီးဆီသို့ သူ့ထက်ငါဦးအောင် သုတ်ခြေတင်သွားကြသည်ကို တွေ့ လိုက်ရ၏။

ထိုလူစုလိုပင် တောဘုရားပွဲ၊ အလှူမဏ္ဍပ်များ၌ ဘယ်အခါမှ လက်မနှေး၊ ခြေမနှေး၊ ပါးစပ်မနှေးခဲ့သော ကိုတောလူမှာ ချက်ဆိုလျှင် ချက်ကိုသာ သောက်နေသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ထမင်းထုပ်တိုးရာတွင် နောက်မကျ အောက်မကျ ခဏအတွင်းတွင်ပင် ထမင်းထုပ်တစ်ပွေ့ကြီးကို ပိုက်ကာ ကျွန်တော်တို့၏ သွပ်စုတ်တဲနန်းသို့ ပြန်၍ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

မြခင်က ကိုတောလူ တစ်ပွေ့ကြီး သယ်လာသော ထမင်းထုပ်များကို ထိုင်ရာမှထ၍ လှမ်းမယူသေးဘဲ-

“တော်နယ်တော်... ဒီလောက် ထမင်းထုပ်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ယူလာရတာလဲ၊ တော်က ဒီလောက် ယူလာတော့ ဒီပြင်လူဖို့ ကျန်ပါဦးမလား” ဟု ဆီး၍ အပြစ်တင်လိုက်သောကြောင့် ကိုတောလူက သူ၏ တောင်ဆုပ်ခန့်ရှည်သော မျက်နှာကြီးကို လက်လေးသစ်အထိ ရှုံ့လိုက်ပြီး...

“လှမ်းယူမှာသာ ယူစမ်းပါ မြခင်ရာ...၊ လျှာရှည်မနေပါနဲ့၊ ငါက အားလုံး သူ ဝဝလင်လင် စားရအောင်ဆိုပြီး ယူလာခဲ့တာ၊ ဟိုမှာလည်း ထမင်းထုပ်တွေ အများကြီးပါဟဲ့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ထမင်းထုပ်များကို ထိုင်ရာမှ ထရန် ဟန်ပြင်နေသော မြခင်၏ ထဘီထဲသို့ သွန်ချလိုက်သောကြောင့်...

“ကိုတောလူ... တော် ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဒါ ထမင်းတော်ရဲ့... ထမင်း” ဟု မြခင်က ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်၏။ ကိုတောလူက တဟဲဟဲရယ်ရင်း...

“ခုနက ငါဖတ်ပြတဲ့ ကဗျာလိုပေါ့၊ မြခင်ရ၊ ဟိုကဗျာထဲမှာတော့ ‘ထားရတယ် ထဘီအောက်မှာ နင်သောက်ဖို့ကို’ လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား။ ခုတော့ ထမင်းထုပ်ဆိုတော့ ‘ထားရတယ် ထဘီနားမှာ နင်စားဖို့ကို’ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ နင်က ထမင်းထုပ်တွေ နင့်ထဘီထဲ သွန်ထည့်

လိုက်လို့ ငရဲကြီးဖို့ ကြောက်မနေပါနဲ့ဟဲ့။ တရုတ်ပြေးမင်းဆိုတဲ့ ရှင်ဘုရင် တောင် သူ့မိန်းမက ပွဲတော်စာကို ထဘီနဲ့ သုံးခါအုပ်ပေးပြီးမှ စားသတဲ့၊ ရာဇဝင်ထဲမှာ နင် မကြားဖူးဘူးလား။ အဲဒါ တစ်ခါတုန်းကတော့ တရုတ် တွေလိုက်လို့ ပြေးရတာနဲ့ ပွဲတော်စာကို သူ့မိန်းမက ထဘီနဲ့အုပ်ဖို့ မေ့သွားတာနဲ့ ထမင်းဟာ အဆိပ်ဖြစ်ပြီး သေသွားရှာသတဲ့” ဟု လျှာရှည် နေပြန်လေသည်။

မြခင်က ထမင်းထုပ်များကို တစ်ခုစီဖြေ၍ ထမင်း သတ်သတ် ဟင်းသတ်သတ် ခွဲနေရာမှ “ကိုတောလူ... တော် လျှာရှည်မနေနဲ့၊ သွား... ရေခပ်ချေ” ဟု သံပြတ်နှင့် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကိုတောလူသည် စကား ကြောရှည်နေရာမှ ရပ်သွားပြီး မီးဆားကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့မှ ပေးသော ရေပုံးကို ဆွဲကာ ရေတွင်းရှိရာသို့ ထွက်သွားလေသည်။ ခဏကြာလျှင် ပင် ရေတွင်းဆီမှ ကိုတောလူ၏အသံကို ကြားရ၏။

“ဟေ့ မြခင်...၊ ရေတွေက နောက်နေတယ်”

“ရေ နောက်နေတော့ ဘာဖြစ်သလဲ” မြခင်က ပြန်အော် လိုက်သည်။

“ရေတွေက နောက်နေတော့ ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ရယ်ချင်လာ တာပေါ့...”

စူထားသော မြခင်၏ နှုတ်ခမ်းသည် မစူနိုင်တော့ဘဲ ပွင့်လာ လေသည်။

“ကိုတောလူ မနောက်တဲ့ရေ ရှာခပ်ခဲ့”

“ဟ... မနောက်တဲ့ရေကို မရှိဘူး၊ ရေတွေအားလုံး ရွှေငါးတို့၊ ကြယ်ပြောင်တို့၊ ကြယ်နီတို့၊ မစိန်ခင်တို့ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ဒါဖြင့် ခပ်ခဲ့... ခပ်ခဲ့...၊ ဒီရောက်မှ စစ်သောက်မယ်”

မြခင်က ကိုတောလူ တော်တော်နှင့် ပေါ်မလာနိုင်သောကြောင့်

ထမင်းပွဲကို စာအုပ်ပုံမှ စာရွက်အချို့ယူ၍ အုပ်ထားလိုက်၏။ အတော် ကြာသောအခါ ကိုတောလူသည် လက်တစ်ဖက်တွင် ရေပုံးကို ဆွဲလျက် ရောက်လာလေသည်။

(၃)

ကိုတောလူသည် ရေနောက်နောက်တစ်ခွက်ကို မျက်စိမှိတ်၍ သောက်လိုက်ပြီးနောက် စားကြွင်းစားကျန်များကို သစ်ပင်ငုတ်တိုခြေရင်း တွင် သွန်ချလိုက်၏။

ရိက္ခာတော်ပြတ်သဖြင့် မတ်တတ်က လဲတော့မည့်နီပါးတို့၊ ရဲကျားတို့၊ ကြန်စုံတို့၊ ဂုတ်မတို့၊ ခွေးတစ်အုပ်သည် ရုတ်တရက် ဘယ် ချောင်က ထွက်လာသည် မသိ၊ ကိုတောလူ စားကြွင်း စားကျန် ပစ်သည့် နေရာသို့ တစ်ပြိုင်နက် ရောက်လာကြလေသည်။

ကိုတောလူသည် ခွေးပျို၊ ခွေးအို၊ ခွေးမုဆိုးဖို၊ ခွေးမုဆိုးမ၊ ခွေးတစ်ခုလပ်၊ ခွေးအပျိုဖျန်းတို့ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းအပ်သော ခွေးအုပ်ကို စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလ၏ ဂိုက်မျိုးဖြင့် လက်ပိုက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အို... ဟဲ့... ဟရီ... ခွေးနီပါးတို့၊ ရဲကျားတို့၊ ကြန်စုံမတို့၊ ဂုတ်မတို့...” ဟူသော အာလုပ်ကို ပြုလိုက်၏။ သို့သော် ခွေးအုပ်ကြီး မှာ လျှာတလျားလျား ထွက်အောင် ဆာလောင်နေကြသောကြောင့် ကိုတောလူ၏ အာလုပ်ကို အရေးမစိုက်နိုင်ဘဲ သစ်ပင်ငုတ်တို ခြေရင်းမှ ထမင်းကျန်-ဟင်းကျန်များကို အတင်းလှယက်၍ စားတော်ခေါ်နေကြ လေသည်။

ကိုတောလူသည် ခဏမျှ လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေပြီး သစ်ပင် ငုတ်တိုခြေရင်းတွင် ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်များပြောင်တလင်းခါသွားပြီ ဖြစ်၍ သူ့အနီးတွင် အမြီးတနန့်နန့်နှင့် ရှိနေသော ခွေးတပ်ပေါင်းစုအား

ထပ်မံ၍ ပဋိသန္ဓာရစကားမြွက်ကြားပြန်၏။

“အို... ဟဲ့... ဟရို... ခွေးနီပါးတို့၊ ရဲကျားတို့၊ ကြန်စုံမတို့၊ ဂုတ်မတို့...”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ခွေးအုပ်ကြီးသည် ကိုတောလူအား ထမင်းရှင်၊ ဟင်းရှင်မှန်း အသိအမှတ်ပြုသည့် လက္ခဏာဖြင့် တစ်ပြိုင်နက် အူသံ ပေးလိုက်ကြ၏။ ကိုတောလူက အလွန်ကျေနပ်သောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“အင်း... ကျုပ်တို့ရဲ့ ရာဇဋ္ဌာနီ ကစော်နေပြည်တော်ကြီးဖြစ်သော ဆင်မလိုက်၊ ကွမ်းခြံ၊ စပယ်ခြံ၊ ရှောက်ပင်ခြံ၊ လှည်းတန်းတစ်ဝိုက်ကို ဘယ်သူ မီးတိုက်သလဲဆိုတာ သိရအောင် ဟောဒီက ခွေးတပ်ပေါင်းစုကို တပ်ချီပြီး ရှာခိုင်းရရင် မနိပ်ဘူးလား” ဟုမေးလိုက်သောကြောင့် မြခင်က...

“ကိုတောလူက ကြံကြံဖန်ဖန် လုပ်ကရော့မယ်...၊ မီးတိုက် တာ မဟုတ်ဘူးတော့... မီးလောင်တာ...” ဟု ဟန့်လိုက်သော်လည်း ကိုတောလူက...

“တိုက်တိုက်... လောင်လောင်၊ တစ်ကောင်ကောင်တော့ တရားခံ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွာ... ဟုတ်ဘူးလား၊ ကဲ... ပြောနေကြာရော့...” ဟု ပြန်၍ စောဒံကတက်ရင်း ခွေးတပ်ပေါင်းစုဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ကာ...

“အို... ဟဲ့... ဟရို... ခွေးနီပါးတို့၊ ရဲကျားတို့၊ ကြန်စုံတို့၊ ဂုတ်မ တို့...၊ နင်တို့သခင် ငါဘုန်းရှင်မှာ ခုပင် ယနေ့မီးဘေးနှင့် တွေ့ရပြီ။ တွေ့ရသည့်မီးဘေး ဘယ်သူမွေးသည်ဟု မနှေးအမြန် သိကြောင်းကို ဖန်ရအောင် တရားခံရှာကြရမည်”

ကိုတောလူက မဟာဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ လေသံမျိုးနှင့် စစ်မိန့် ပေးနေလေသည်။ ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်၏ တပည့်ကလေးနှစ်ယောက် နှင့် မြခင်တို့က သူပြောသမျှ၊ ဆိုသမျှ၊ လုပ်သမျှကို ကြည့်နေကြရ၏။

ကိုတောလူသည် မီးလောင်ငုတ်တိုထိပ်တွင် သွပ်ကြိုးအဟောင်း တစ်ခုနှင့် ပတ်ထားသော ကျွန်တော်မှတ်စုစာအုပ်မှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဝန်ကြီးများ မိန့်ခွန်းပြောသည့်အခါ ကြည့်၍ ပြောသလို ခဏခဏ လှမ်းကြည့်ပြီး အသံကို တိုး၍ မြှင့်လိုက်ကာ...

“ရှေ့တပ်ဦးက၊ မင်းရဲလှနှင့်၊ ဂုတ်မသမက်၊ မင်းအောင်နက် တို့က မကာရုံးကွက်စစ်ဆင်လို့ တပ်လုလင်၊ ခွေးမိုးမှောင်က၊ တစ်ကောင် နှင့် တစ်ကောင်ကို၊ နံဘေးချင်း မြှောင်လို့မို့၊ ဟယ်... ဟိုကောင်ကြီး... မပူးမကပ်စေနဲ့၊ တပ်ဦးက ထွက်ပြေး၊ အဲ... ဟုတ်ပေါင်... ချီတက်...”

မြခင်က ကိုတောလူကို ကြည့်၍ တခီခီရယ်နေလေသည်။

“တောခွေးနှင့် သားကျသည့် မိကြောင်မ တူ ခွေးလက်ဖြူကို အရည်တူရွေး၍၊ ဗိုလ်တပ်ရေးနှစ်ကောင်ခန့်။”

ကိုတောလူ၏ စစ်မိန့်သံက ပို၍ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာ လေသည်။ သူသည် ပွဲတော်ကလေးတည်လိုက်ရသဖြင့် နန့်တန့်တန့် ဖြစ်နေသော ခွေးမများဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ...

“နန့်တန့်တန့် လျှပ်တတ်တတ်၊ တစ်ခုလပ် ခွေးမများကို ဂုတ်ကျားနှင့် ရဲကျော်က ကတော်စု အရေးပိုင်ကြပ်တည်းစွာ ချုပ်ကိုင် ၍ ဝမ်းလှိုင်ကလိုက်။ စစ်ခြေယွင်းရော်၊ မတော်လို့ သူတပ်၊ အခြေပြတ် ခါမှ၊ တစ်ခုလပ်ခွေးမလေးတို့ကို တပ်တွင်းက လွှတ်၍ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ လိုက်လံကိုက်ခဲ့စေ...။”

“မြီးတံဆော့ဆော့၊ ခါးကော့ကော့နှင့်၊ ပေါ်ကြော့လွင်လွင်၊ ခွေးထီးကို မြင်တဲ့လျှင်၊ ခင်ခင်မက်မက်၊ နှုတ်မဆက်ဘူးလို့၊ ကြည့်ချက် ကယ် သိမ်မွေ့၊ ဖြန်းကာ စွေ့လိုက်သည့် ဣန္ဒြေရှင်၊ ခွေးပျိုစင်များမှာ၊ ငလွင်ငပြင်သို့၊ ထွက်ဝင်လွန်ကျူး၊ တပ်ဦးတပ်ဖျား၊ မသွားလာစေနှင့်။ ရန်မွေ့နှင့် ရဲခေါင်၊ ခွေးကွပ်ချောနှစ်ကောင်က၊ လျော်ကန်အောင် နေရာ

ချလို၊ တပ်မကမြဲစေ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် သတိအနေအထား ဖြင့် လေးဖက်ထောက်နေသော ခွေးလူပျိုသိုးဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“ကိုယ်ခပ်ကုပ်ကုပ်၊ မြီးဖုတ်သွန်းသွန်း၊ ဖင်ချွန်းချွန်းနှင့် ဝမ်းက လျှလျှ၊ ရင်ဝကျယ်ကျယ်၊ ကပ်ပယ်ပြောင်ပြောင်၊ စွယ်ရောင်ဖွေးဖွေး၊ မကွပ်သေးတဲ့ ခွေးလူပျိုသိုး၊ ကျားထက်ဆိုးတို့အပေါ်မှာ၊ ပဲခူးဒလ၊ အောက်ပြည်ကရဲတဲ့ ဝဲထူမဦးရီး၊ အောင်နီကြီးကို၊ အပြီးလက်မှတ်၊ စစ်ကဲစာ ပေးအပ်၍၊ တပ်မတော်လက်ယာက ရန်လာလျှင် ရှောင်မိ အောင် ဂဠုန်တောင်မြဲ။ ။ ပေါင်ခပ်ကွကွ၊ ပုဆိုးမ၍၊ ရွရွကလေး လှမ်းရ သော၊ သရမ်းသည့် ခွေးတစ်ပတ်ရစ်များကို၊ နီပါးနှင့် ရန်လို၊ အလီမူလာ မိုလ်တို့က၊ ဆင့်ဆို၊ စည်းကြပ်၊ တပ်မှူးအပ်၍ တပ်မတော်လက်ဝဲက၊ ပင်နီဆလင်စွဲ၍ လိုက်ကြစေ”

ကိုတောလူသည် အစပထမ၌ စာရွက်ကိုကြည့်၍ စာသံပေသံ ပါပါနှင့် အမိန့်ပေးနေရာမှ ဖောက်လာလေသည်။ သူသည် ခွေးမုဆိုးမ၊ ခွေးတစ်လင်ကွာ၊ ခွေးသက်ကျားအို၊ ခွေးနို့စို့များကိုလည်း ချန်မထား...။

“လင်သေ၊ လင်ကွာ၊ နေရာမကျ၊ တဏှာထသည့် မုဆိုးမ၊ ခွေးမ အို၊ မုဆိုးဖို၊ ခွေးသက်ကျား၊ စွယ်သွားမချန်၊ ဟိုဟာချွန်သည့် တမလွန် သွားခါနီး၊ ခွေးသူကောင့်သားကြီးများနှင့် ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးက မိုက်ကြီး ကာ ကိုယ်ဝန်ချီရသော နှုတ်ခမ်းနီခွေးမကလေးများနှင့်တကွ၊ ခွေးမကြီး ငယ်၊ မီးယပ်သည်များမှာ တစ်နယ်တစ်ရွာ၊ တပ်ချီရာသို့၊ မပါမလိုက်ကြ စေနှင့်။ အနေကျကျ၊ အိမ်သာဝက ပါးစပ်ဟ၍နေကြစေ...”

ကိုတောလူ၏ စစ်မိန့်သံ မဆုံးမီပင် ကျွန်တော်တို့၏ သွပ်စုတ် တဲနန်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော တဲပုတ်ကလေးမှ မီးဘေးဒုက္ခသည် တစ်ဦး ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ရောက်လာကာ မီးဘေးကယ်ဆယ်ရေး အဖွဲ့က မီးလောင်မြေများကို မီးဘေးဒုက္ခသည် များသို့ ပြန်၍ ဝေပေး

မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုပင် မီးဘေးကယ်ဆယ်ရေး ရုံး ဖွင့်ထားသော ဆင်မလိုက်ရှိ အစိုးရကျောင်းအဆောက်အဦသို့ စာရင်း ပေးရန် သွား မည်ဖြစ်ကြောင်း လာရောက် ပြောဆိုလာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခွေးတပ်ပေါင်းစုဗိုလ်ချုပ်ကိုတောလူကို စစ်မိန့် ပေးနေရာမှ ဆွဲခေါ်ကာ မီးဘေးကယ်ဆယ်ရေးရုံးသို့ အပြေးချီတက်ခဲ့ ၏။ ကိုတောလူ၏ ခွေးတပ်သားများကား နောက်တွင် အောင်စည် အောင်မောင်းလို အူ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

(၄)

မြေနေရာများပြန်ရမည်ဆိုသောကြောင့် ကိုတောလူမှာ ကျွန်တော် ထက်ပို၍ ဝမ်းသာနေ၏။ ဝမ်းသာခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော အင်းစိန် ကျိုက်ကလားမှ နှစ်ကျပ်နှင့် ပြားငါးဆယ်ပေး၍ ဝယ်ခဲ့သော မီးတောက်ချက်အရက် ပုလင်းမှာ သူ့ရှေ့တွင် ရောက်နေလေသည်။

ကိုတောလူသည် မီးလောင်ထားသဖြင့် မည်း၍နေသော သံစည် ပိုင်းတစ်ပိုင်းကို မှောက်လိုက်ပြီး သံစည်ပိုင်းပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်လိုက်ကာ...

“အင်း... ကျုပ်တို့ရဲ့ ရာဇဋ္ဌာနီ ကစော်နေပြည်တော်ကြီးဖြစ် သော ရှောက်ပင်ခြံ ရပ်ကွက်ကို လမ်းတွေဖောက်၊ အိမ်နေရာတွေအကွက် ရိုက်ပြီး ပြန်လည်ဖန်ဆန်းကြံ့ငန်းထူထောင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းသာ လိုက်ပါဘိ နှမရယ်” ဟု မြခင်ကို မျက်စပစ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

ကျိုက်ကလားအရက် တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ကို မိုက်ထဲသို့ သွင်း ထားပြီဖြစ်သော ကိုတောလူအား မြခင်က အရေးမလုပ်ဘဲ ကျွန်တော် တို့၏ သွပ်စုတ်တဲနန်းဘေးတွင် ကုပ်၍ နေလေသည်။ ကိုတောလူက ဆက်ပြီး...

“ဆရာသမား၊ မိဘ၊ ဘိုးဘွား၊ အရက်သမားများ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ကျုပ်တို့ မြေနေရာကလေးပြန်ရမယ် ဆိုပြန်တော့... အဟမ်း... အဟမ်း... အလောင်းဘုရား မုဆိုးဖိုကို ရွှေဘိုလို့ သမုတ်သလို၊ ငါကိုယ်တော်မြတ်စံတော်မူရာ ရှောက်ပင်ခြံရပ်ကွက်ကို ယခု ယနေ့မှစ၍ ငါကိုယ်တော်အရှင်ဘုရင်သခင်သည် တစ်ရွာသော အရက်သမားအပေါင်းတို့ အပေါ်တွင် ထီးဖြူမိုး၍ သူခိုးလုပ်တော်မူသည့်အတိုင်း ရှောက်ပင်ခြံမှ ချက်ဘုရင်စံရပ်ကွက်ဟု ခေါ်တွင်စေ”

“ဟောဒီ မင်္ဂလာလမ်းကိုကော ဘယ်လိုခေါ်မလဲ....”

ကျွန်တော့်တပည့်ကလေး တစ်ယောက်က ထောက်၍ မေးလိုက်၏။ ကိုတောလူက တဟဲဟဲရယ်ပြီး...

“ချက်ဘုရင်စံ ရပ်ကွက်မှာ ချက်လမ်းဟုတွင်စေရမည် မောင်မင်း။ ငါကိုယ်တော်တိုင်လည်း ချက်မင်းသားဆိုသော ဘွဲ့ကို ရရှိပြီးသည်နှင့် အညီ ငါကိုယ်တော်မြတ် စံတော်မူရာ ဂေဟာကို ချက်ဂေဟာ၊ ငါ ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ မိန်းမကို ချက်မင်းသမီး၊ ငါကိုယ်တော်မြတ် ယခု စံပယ်သော သံစည်ပိုင်းကိုလည်း ချက်ပလ္လင်ဟု ခေါ်စေရမည်”

ကိုတောလူကပွဲထဲမှ ရှင်ဘုရင်၏ဟန်ပန်လေသံနှင့် ပြောရင်း သံစည်ပိုင်းအောက်နားတွင်ရှိသော စက္ကူ ခပ်ရှည်ရှည်ကိုယူ၍ သူ့ခေါင်းတွင် ရှင်ဘုရင်များ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းသလို ပေါင်းလိုက်၏။

“ကိုတောလူ...၊ တော် တွေ့ကရာတွေပြောပြီး တွေ့ကရာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ဝမ်းကျပြီး သေနေဦးမယ်...”

ကိုတောလူကို အရေးမလုပ်ဘဲ ခပ်ကုပ်ကုပ် နေခဲ့သော မြခင်က ငြိမ်၍မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်ပြောလိုက်၏။ ကိုတောလူက မြခင်ဘက်သို့ ဆတ်ကနဲလှည့်ပြီး...

“ဟောသည်က မောင်ဘုရားကို စောင့်စားတော်မူနေရတာ

ကြာလို့ 'ခါနာ' ဆာပလား မိမိဌဲ....” ဟု မေးလိုက်ရင်း သံစည်ပုံးဆား နားမှ အရက်ပုလင်းကို တစ်ခွက်ငဲ့နေလေသည်။

မြခင်က တဲဘေးတွင် ကုပ်နေရာမှ ကိုတောလူအနီးသို့ ထ၊ လာကာ...

“ကိုတောလူ၊ လူများတွေက မီးလောင်လို့ ဘယ်လိုအိုးအိမ် ထူထောင်နေရမယ်ဆိုတာ ကြံစည်နေကြတယ်၊ တော့မှာတော့ တစ်ရက် လာလည်း အရက်၊ တစ်ရက်လာလည်း အရက်၊ လူကဖြင့် ပုဆိုးတောင် ဝတ်စရာမရှိဘူး” ဟု ကြိမ်းလိုက်၏။ ကိုတောလူက မြခင် ကြိမ်းလိုက် သည့်စကားကို ပျားရည်နှင့်လောင်းသလို ထင်လေသလားမသိ၊ ဘေး နားမှ ငဲ့ပြီး အရက်ခွက်ကို ခပ်သွက်သွက် မော့သောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ...

“စုတ်ပုဆိုးမှာလ၊ ချုပ်ရိုးက ထောင့်ငါးရာ။ ။ သန်းချေးငယ် အိမ်ခြေတို့၊ သိန်းကုဋေ မရေတွက်နိုင်ဘူး။ ပုရွက်အုံ... ပုရွက်အုံ ပလူ တွင်းသော်မှ၊ ခွန်ပဏ္ဍာကျွန်ရာသွင်းရတယ်ကွယ် မင်းတို့မောင်မှာ” ဟု သော လေးချိုးသဖြန်ကို အသံနေ အသံထားနှင့် ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ဆို လိုက်သောကြောင့် မြခင်က ခါးကို လက်ထောက်၍ရပ်ရင်း...

“အင်း... ဆိုနေဆိုနေ၊ ထမင်းတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှာမစား တတ်ဘူး၊ အရက်တော့ သောက်တတ်တယ်”

ကိုတောလူက ဝဏ္ဏကျော်ထင်ဟူသော ဘွဲ့ရင်းတွင် သရေစည်သူ ဟူသော ဘွဲ့သစ်ကို ထပ်၍ရသော ပြည်တော်သာ ခေတ်အရာရှိကြီး၏ မျက်နှာပေးဖြင့် သူ့ပုဆိုးစကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ဆွဲပြီး...

“တစ်ထည်ဖြစ်ကိုလ၊ ဆယ်နှစ်ကျော် နှစ်ဆယ်မြီပါလို့၊ ထည်လဲ က ရှင်းပလာ၊ ဟင်းမှာတော့ ယောင်ရိပ်ဝဲ၊ အိမ်ပုန်း-ရည်မြောင်၊ ဘိလပ်ကယ် ရွှေချဉ်ပေါင်နဲ့၊ ဆားအယောင်မြင်ယောင်ပြပါလို့၊ အမယ် မင်း ငကျောက်ဆန် တစ်စလယ်စကို... ကိုဗျာ... အဟမ်း... အဟမ်း...

ချက်အရက်နဲ့လဲ” ဟု ဟစ်၍ဆိုရင်း ပုဆိုးစ,ကို မျက်နှာတွင် အုပ်၍ ပွဲထဲမှ မင်းသားလို ငိုရုပ်ဆင်နေလေသည်။ မြခင်က စိတ်မရှည်နိုင် တော့ဘဲ...

“ကိုတောလူ တော်တော့၊ အရက် တစ်ပုလင်းလည်း ကုန်တော့ မယ်” ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး သံစည်ပိုင်းဆားနားတွင် ထောင်ထား သော အရက်ပုလင်းကို ဆွဲယူလိုက်၏။

အတော်စိုင်းနေပြီဖြစ်သော ကိုတောလူသည် သံစည်ပိုင်းဆားနား မှ အရက်ပုလင်းကို မြခင်က ဆွဲယူသည်ဟု မထင်၊ သူ့အသည်းကို ဆွဲဆုတ်၍ ယူသွားသည်ဟု ထင်လေသည်လား မဆိုနိုင်၊ စောစောက ငိုချင်းချ၍ ခပ်ငိုငိုငိုဖြစ်နေရာမှ ယိုင်တိယိုင်တိုင်နှင့် ထ,လိုက်ပြီး မြခင် လက်ထဲသို့ ရောက်နေသော အရက်ပုလင်းကို အတင်း ဆွဲလုနေလေသည်။

“တော်ပြီ တော်ပြီ မသောက်ရဘူး။ တကတဲ နေ့ရှိသမျှ ဒီအရည်ပဲ သောက်နေတာပဲ”

မြခင်က ပြောပြောဆိုဆို အရက်ပုလင်းကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ထား ၏။ ကိုတောလူကလည်း မရရအောင် လုနေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သည် ကိုတောလူတို့ လင်မယားဖြစ်နေပုံကို ဘေးမှနေ၍ ပွဲကျနေကြ၏။

“ဟိတ်... လွတ်စမ်း... လွတ်စမ်း...”

ကိုတောလူက ဟိုယိုင်သည်ယိုင်နှင့် ပုလင်းကိုလုနေရာမှ ပါးစပ် ကလည်း အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် လုပ်နေပြန်သည်။ မြခင်က အလျှော့ မပေးဘဲ ကိုင်ထားရာမှ ကိုတောလူ ခြေတစ်ချက်ယိုင်၍အသွားတွင် ပုလင်းကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ငုတ်တို့များကြားသို့ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ ကိုတောလူက ခါးတောင်းကို မြှောင်အောင် ကျိုက်လိုက်ပြီး လက်မောင်းကို တဖြောင်းဖြောင်းမြည်အောင် ခတ်ကာ...

“ရော သည်တစ်ခါ၊ ငါ့အလိုမလိုက်၊ ထွက်ပြေးသူ မိန်းမမိုက်၊

ခြေနှစ်ချောင်းအားကိုး၊ အငြိုးနှင့် လိုက်တော့မည်၊ တစ်သောင်းတိုက် ဦးနှိမ်၊ တရုထည်လက်ရုံးစိန်၊ ရွှေဘုန်းတော်အာဟိန်၊ တိကျာရဝိန်သို့၊ မြတ်ဇာတိသမ္ဘိန်၊ အမင်းမင်းဦးချိန်၊ ဝရဇိန်နတ်ဆက်၊ စကြာတော် လက်နက်နှင့်၊ တစ်ချက်ဖောက် ဆယ်ချက်ဆင့်၊ ရန်ပုံခွင့် အသံလို၊ သောင်း ဗိုလ်ထုပြုသည့်နှယ်၊ တက္ကသိုလ်တစ်ဆူ၊ ဝိုင်းဆိုများမှန်ကူက၊ ကြားသူတိုင်းနားပေါက်၊ ပွင့်လုနီးစလောက်၊ အလိုက်နှင့်အပြေးကို၊ မဝေးမီ ဆိုက်ရောက်အောင်၊ ကိုင်း... ရွာစားပတ်အမြောက်ပစ်... ” ဟု ပွဲထဲမှ မင်းသားကြီး ပတ်တိုက်ကို ကျကျနနကြီး ရွတ်လိုက်ရင်း မြခင် နောက်သို့ ဒယီးဒယိုင်နှင့် ပြေး၍အလိုက် လေးငါးလှမ်းမျှ မရောက်မီ မြေပေါ်တွင် ငါးလက်မခန့် ငေါငေါကြီးထွက်နေသော မီးလောင်ငုတ်တို့ ကို ခလုတ်ဝင်တိုက်မိပြီး ဗိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

မြခင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကိုတောလူ လဲကျရာနေရာသို့ အပြေးကလေး ရောက်သွားကြ၏။

အမူးလွန်နေသော ကိုတောလူသည် မီးလောင်ပုံကို ခေါင်းထိုး၍ ပုဆိုးအကျွတ်ကျွတ်နှင့် ကိုးရိုးကားရားကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

မြဝတီ၊ အောက်တိုက်၊ ၁၉၇၇။

